

Viltis per Jėzų Kristų

Kodėl man reikia Jėzaus Kristaus pagalbos, kad tapčiau tobulas (-a)?

Vyresnysis Dž. Devnas Kornišas iš Septyniadešimties pasidalijo:

Mūsų nariai dažnai klausia: „Ar aš pakankamai geras žmogus?“ arba „Ar tikrai pateksiu į celestialinę karalystę?“ Žinoma, neįmanoma būti pakankamai geram. Nė vienas iš mūsų niekada neuždirbsime ir nepelnysime savo išgelbėjimo. Bet klausiti, ar aš priimtinas Viešpačiui, – aš taip apibendrinčiau tuos klausimus – yra normalu. [...]

Jums leidus, kalbėsiu tiesiai šviesiai. Atsakymai į klausimus: „Ar aš pakankamai geras?“ ir „Ar man pavyks?“, yra: „Taip! Jūs būsite tikrai geras“ ir „Taip! Jums pavyks, jei ir toliau atgailausite, neieškosite pasiteisinimų ir nemaištausite“. Dangaus Dievas – ne beširdis teisėjas, ieškantis kokios nors dingsties išmesti mus iš žaidimo. Jis yra tobulai mylintis Tėvas, kuris labiau už viską nori, kad visi Jo vaikai sugrįžtų namo ir amžinai gyventų su Juo kaip šeimos. Jis tikrai atidavė savo Viengimį Sūnų, kad mes nepražūtume, bet turėtume amžinąjį gyvenimą! Prašau tikėti šia amžina tiesa ir semtis iš jos vilties bei paguodos. Mūsų Dangiškasis Tėvas tikisi, kad mes tai pasieksime! Tai yra Jo darbas ir šlovė. (Dž. Devnas Kornišas, „Ar aš pakankamai geras? Ar man pavyks?“, 2016 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga)

Ką galiu padaryti, kad būčiau „padarytas (-a) tobulas (-a) per Jėzų“?

Sesuo Kerolė F. Makonki, anksčiau tarnavusi Merginų organizacijos visuotinėje prezidentūroje, mokė:

Mūsų viltis būti švent[ie]ms yra sutelkta į Kristų, į Jo gailėstingumą ir į Jo malonę. Tikėdam[is] Jėzumi Kristumi ir Jo Apmokėjimu, galime tapti švar[ūs], be dėmės, kai atsisakome visokios bedievystės [žr. Moronio 10:32–33] ir nuoširdžiai atgailaujame. Mes krikštijam[ės] vandeniui nuodėmėms atleisti. Mūsų sielos yra pašventinamos, kai atvira širdimi priimame Šventąją Dvasią. Kas savaitę atliekame sakramento priėmimo apeigas. Atgailaujančia dvasia, su nuoširdžiu teismo troškimu sudarome sandorą, kad esame pasiryž[ę] priimti Kristaus vardą, visuomet jį atminti ir laikytis Jo įsakymų, kad Jo dvasia visuomet būtų su mumis.

Laikui bėgant, kai nuolatos stengiamės būti viena su Tėvu, Sūnumi ir Šventąja Dvasia, mes tampame Jų dieviškosios prigimties dalinink[ais] [žr. 2 Petro 1:4]. (Kerolė F. Makonki, „Šventumo grožis“. 2017 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga)

Vyresnysis Deilas G. Renlandas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo mokė:

Dievui labiau rūpi tai, kas esame ir kuo tampame, o ne tai, kuo kadaise buvome. Jam rūpi, kad mes atkakliai stengiamės. (Deilas G. Renlandas, „Pastarųjų dienų šventieji atkakliai stengiasi“, 2015 m. balandžio visuotinės konferencijos medžiaga)